

hvor jeg ikke kunde være fuldstændig enig i den Opfattelse, det ærede Medlem fremfattede. Han troede — jeg skal isvrigt lade dette ligge — at, hvad jeg havde fremfattet, var et Fantasi-billede, han troede at slaa mine Udtalelser ihjel eller sætte Indtrykket af dem ved at stemple mig som forefættet i dette Forslag. Jeg skal ikke anvende lignende Baaben, fordi det jo ikke ligefrem vedrører Sagen, men jeg skal henholde mig til enkelte af de faktiske Bemærkninger, han gjorde, som vise, hvor fuldstændig urigtig han har forstaaet mig. Han yttrede blandt Andet, at da Forholdet er saaledes, at der i Artilleritekniken var en stærk Udvikling, saa vilde de Planer, der nu paatænkes, som saa mange andre lidt efter lidt blive ubrugbare, at Forterne maatte skydes længere frem, naar Kanonerne kom til at skyde længere, og de nu foreslaaede ligesom de nuværende derved bleve utilstrækkelige. Jeg tror, at det ærede Medlem overser et meget vigtigt Punkt. Lad os bruge et Billede. Derfom vi have en Søn, en fjortenaars Dreng, som skal ud i koldt Veir, saa søge vi at skjærme ham mod Kulden ved at give ham en god, tyk Winterfrakke paa; men naar Drengen bliver 17 Aar gammel, passer denne Frakke ham ikke mere, saa er den for kort, og han maa have en ny. I saa Tilfælde siger jeg, er det urimeligt at paastaa, at man har sig dumt ad, da man gav den fjortenaarige Dreng en Frakke, thi man glemmer jo, at, om den end'er bleven for kort, naar han er 17 Aar, saa har den dog skjærmet ham i 3 Aar. Det er dette, der er Tilfældet med alt Forsvarsvesen. Selv om det maatte udvikle sig saaledes, at der i Eibernes Løb maatte stilles større Fordringer, saa bør man ikke glemme, at naar man anskaffer, hvad der er Nutidens virkelige Baaben, saa er der en Tid hvor det giver en virkelig Skjærmelse og Beskyttelse. Det ærede Medlem udtalte, at jeg havde givet Anvisning paa General Moltkes Instruxer til, hvorledes man skal føre Krig mod Danmark, og formodede, at det var en af dem, jeg havde læst uden at kjende de 9, der laa i hans Skuffe. En saadan Udtalelse er aldeles ikke kommen fra min Side. Jeg sagde, at naar ærede Medlemmer vilde vide, hvorledes Krig nu føres, saa kunde de se de Instruxer, som ere givne til de Krige, der have været førte, og saa kunne de se, hvorledes de have været udførte i Overensstemmelse med disse Instruxer. Nu mener det ærede Medlem, at man i Fremtiden ikke vil følge lignende Instruxioner, næste Gang er det andre Feltherrer og andre Principer, der komme til at raade. Nei, mine Herrer, de Principer, der ere fulgte ved den senere Tids Seire, have været fulgte mange, mange Gange før, de have været fulgte i Oldtidens Krige, det ærede Medlem kan finde dem i „Oldtidens Protokoller“, som han undertiden beraaber sig paa, han kan finde dem i de Napoleontiske Krige, og han vil finde dem i Fremtiden, fordi de ere funde og

rigtige. Derfor er der ikke nogensamhelst Ret til at formode, at ikke disse, men andre Principer skulle blive de gjældende. Den høitærede Marineminister har jo allerede imødegaaet de Bemærkninger, der fremkom fra det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorledes man skulde angribe en Transportflaade; men jeg kan ikke lade være at sige til det ærede Medlem, at naar han fremsetter Indvendinger som dem, at Tjenden skulde komme i spredte smaa Transportafdelinger, saa imødegaaes de let derved, at vi bør forudsætte, at enhver Tjende, der angriber os, vil komme paa en fornøftig Maade, og skulde han komme paa en Maade, der ikke var fornøftig, i smaa Afdelinger, saa vilde Sandsynligheden for at kunne slaa ham blive saameget større, thi det er klart, at den Fremgangsmaade, man netop altid anvender i Krig, er den, at man søger at slaa Tjenden partielt, og giver han sig en Blottelse, saa er det værst for ham selv. Jeg skal ikke nærmere gaa ind paa at undersøge de forskjellige Punkter vedrørende Sjællands Forsvar, thi det er ikke det, der foreligger; men jeg skal give det ærede Medlem Leilighed til nærmere at kunne bedømme, om min Opfattelse er et Fantasi-billede, og til nærmere at bedømme de Forhold, som dertil hører, idet jeg skal sørge for, at det ærede Medlem, hvis han ønsker det, kan faae det nødvendige Materiale dertil. Jeg maa nemlig udtale, at det ikke er en Paastand, som er rigtig, naar han siger, at der ikke har været givet ham tilstrækkelig Leilighed til at kunne overse alle disse Forhold. Jeg skal minde ham om, at der for 2 Aar siden blev forelagt et Forslag, om hvilket man nu ganske vist hører, at det kaldes ikke vel overveiet, ikke fuldt udarbejdet. Det er overmaade nemt med Hensyn til Forslag, der ikke behage, at sige, at de ikke ere tilstrækkelig vel overveiede og ikke tilstrækkelig oplyste, men jeg skal tillade mig at gjøre opmærksom paa, at der til at faae Oplysning om en Sag ogsaa hører Dine, som ville se. Den Sag, som for 2 Aar siden blev forelagt, var saa fuldstændig oplyst, som man kunde ønske; men det høie Folkething ønskede ikke at blive nærmere bekendt med Sagen, det ønskede ikke at faae den drøftet militært saaledes som den var bearbejdet, men det nytedes med at henvise Sagen til Finantsudvalget. Jeg veed ikke, hvormeget man der har forhandlet derom, men der sidder 15 Medlemmer her i Salen, som kunne vidne, hvormeget der har været forhandlet derom. Jeg veed imidlertid ikke, at der med Hensyn til den finantsielle Side af Sagen er flet en eneste Henvendelse fra Finantsudvalget til den daværende Finantsminister, ligesaa lidt som det var den daværende Krigsminister og Marineminister muligt at faae en eneste virkelig Forhandling med Udvalget om denne Sag. Naar man altsaa siger, at Forslaget ikke var vel overveiet, saa siger jeg, det er rigtigt; det var